

A Netflix filmjét ihlető trilógia befejező kötete.

SPECIALS

különlegesek

fine
selection

SCOTT WESTERFELD

SCOTT WESTERFELD

SPECIALS

különlegések

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Betolakodó a bulin

A hat légdeszka az eldobott, pörgő játékkártya villámgyors eleganciájával siklott a fák között. Utasaik behúzták a fejüket, és nevetve, behajlított térddel és kinyújtott karral szalomoztak a jégtől elnehezült ágak között. Nyomukban kristályeső csillogott, a fenyőtűkről aprócska jégcsapok hulltak, szikrázva a holdfényben.

Tally mindent jeges tisztasággal érzett: a csípős, jeges szelet csupasz kezén, a lábát a légdeszkához préselő gravitáció változását. Belélegezte az erdőt, a fenyő illata olyan vastagon ragadt tor-kára és nyelvére, mint a szirup.

A hideg levegő mintha minden zajt élesebbé tett volna: kolleszes egyendzsekijének libegő szárnya úgy csapkodott, mint szél tépte zászló, tapadócípője minden fordulónál megnyikordult a légdeszka felületén. Fausto a kinti világ számára hallhatatlanul, egyenesen Tally bőrtennáján keresztül pumpálta a tánczenét. A tomboló ritmus mögött is hallotta újonnan feltuningolt izmainak minden rándulását.

Hunyorgott a hidegtől, a szeme könnyezett, de könnyei csak élesebbé tették látását. Jégcsapok suhantak el mellette csillogó csíkokként, a holdfény pedig beezüstözte a világot, amely így olyan volt, mint egy villódzva életre kelő régi, szintelen film.

Ezt jelentette pengének lenni: minden olyan éles, mintha a világ hasítaná fel a bőrét.

Shay lecsapott Tally mellett, ujjaiak egy pillanatra összeértek, és rávillantott egy ragyogó mosolyt. Tally megpróbálta viszonzni, de ahogy Shay arcára nézett, megrándult a gyomra. Az öt penge ma éjjel inkognitóban volt, fekete íriszüket tompa kontaktlencse rejtette el, kegyetlen szép állukat intelligens műanyag álarc tette puhábbá. Csúfokká változtatták magukat, mert be akartak jutni egy bulira a Kleopátra parkban.

Tally agyának viszont túl hamar jött ez a beöltözős játék. Még csak pár hónapja volt különleges, és amikor Shayre nézett, azt várta volna, hogy legjobb barátnője új, csodás szépségét lássa, ne a ma esti csúf álcát.

Tally deszkájával oldalazva kikerült egy jégtől terhes ágat, és megtörte a kapcsolatot. A csillogó világra összpontosított, arra, hogy testét elfordítva átvezesse a deszkát a fák között. Az áradó friss levegő segített újra abban, hogy környezetére összpontosítson ahelyett a hiányérzet helyett, amelyet az okozott, hogy Zane nem volt velük.

– Egy csapat csúf van előttünk – hallatszott a zenén keresztül Shay hangja, amelyet az állába épített chip fogott fel, és közvetített a bőrtenna hálózaton át Tallynek, úgy, mintha a fülébe sutogta volna. – Biztos felkészültél erre, Tally-wa?

Tally nagy levegőt vett, beszívta az agyát kitisztító hideget. Idegei még mindig reszkettek, de most visszakozni igazán butaság lett volna.

– Ne aggódj, főnök! Ez penge lesz!

– Nagyon helyes! Elvégre buli van – mondta Shay. – Legyünk hát mi is boldog, kis csúfok!

Néhány penge elröhintette magát, és egymás műarcára pillantottak. Tally újra tudatára ébredt saját, milliméter vastag maszkjának: a műanyag dudoroknak és egyenetlenségeknek, amelyekről az arca pattanásosnak és hibásnak látszott, és amelyek eltakarták a villanó tetoválásainak gyönyörűen kavargó hálózátát.

Borotvaéles fogait egyenetlen koronák takarták, és még tetovált kezét is befűjták műbőrrel.

Egy pillantás a tükörbe megmutatta, hogyan is néz ki: pontosan, mint egy csúf. Esetlen, görbe orrú, babahájtól pufi képű, arc kifejezése türelmetlen – türelmetlen, mert a következő születésnapját várja, a buta műtétet, és az utat a folyó túlsó partjára. Más szóval hétköznapi tizenöt éves.

Ez volt Tally első csínye, amióta különleges lett. Arra számított, hogy mostanra mindenre készen áll majd – az a sok műtét vadiúj izmokkal ruházta fel, reflexei pedig gyorsak lettek, akár a kígyóé. Aztán két hónapot töltött edzéssel a pengék táborában, a vadonban, minden élelmiszer-tartalék nélkül, úgy, hogy alig aludt.

Most azonban egyetlen pillantás a tükörbe elég volt, hogy megingassa az önbizalmát.

Az sem tett jót, hogy a Rozogatelepen át jöttek, és el kellett repülniük az elsötétített, egyforma házak végtelen sora fölött. Gyermekkora helyszínének nyomasztó egyhangúságát nézve iz-zadni kezdett, amelyet tovább súlyosbított az újrahasznosítható iskolai egyenruha kellemetlen tapintása érzékeny, új bőrén. Úgy érezte, a zöldövezet megmetszett fái szinte szorongatják: mint-ha a város azon igyekezne, hogy újra átlagossá faragja. Szerette magában, hogy különleges, kívülálló, menő és jobb, mint mások, és alig várta, hogy visszatérjen a vadonba, és leránthassa magáról ezt a csúf maszkot.

Ökölbe szorította a kezét, és belehallgatott a börtenna hálózataba. Elárasztotta Fausto zenéje és a többiek zaja – halk légzésük, az arcukat súroló levegő hangja. Elképzelte alig hallható szívverésüket, mintha egyre növekvő izgatottságuk verne visszhangot csontjaikban.

– Oszoljatok szét! – mondta Shay, ahogy a buli fényei egyre közeledtek. – Ne tűnjünk annyira egy klikknek.

A pengék csapata szétszóródott – Tally Faustóval és Shayjel maradt, míg Tachs és Ho a Kleopátra park felső csücske felé indult. Fausto lehalkította a zenét, így nem maradt más, csak a suszorgó szél és a buli távoli moraja.

Tally idegesen fújtatott egyet, amitől hirtelen elborította a tömeg szaga – a csúf izzadság és a kilocsolt alkohol bűze. A buliban nem használtak bőrtennát, a zene egyszerűen a levegőben bömbölt, és szétszórta a hanghullámokat, melyek ezerszeres erősítésben verődtek vissza a fák közül. A csúfok mindig is zajosak voltak.

Tally megtanulta a tréningek során, hogy akár le is hunyhatná a szemét, csupán a visszhangok segítségével is képes lenne vakon navigálni a fák között, mint a saját csipogását követő denvér. Ma este azonban szüksége volt kitűnő látására. Shaynek voltak kémei Csúffalván, akik jelentették, hogy külsősök fognak betörni a bulira – bajkeverő újfüstösök, akik nanókat fognak osztogatni.

Ezért voltak itt a pengék: ez Különleges Körülmény.

Ők hárman a lebegőgömbök villanófényeitől távolabb szálltak le, az erdő talaját borító, fagytól ropogó fenyőtűszőnyegre ugrottak le. Shay felküldte a deszkáikat a fa tetejéhez, hogy ott várjanak, majd úgy nézett Tallyre, mintha nevetne rajta.

– Ideges szagod van.

Tally vállat vont. Kellemetlenül érezte magát a csúfok iskolai egyenruhájában.

– Lehet, főnök.

Itt, ahol olyan közel volt a buli, az izzadásról eszébe jutott, hogyan is érezte magát régebben, amikor megérkezett egy ilyen banzájra. Tally még szépséges üresfejként is utálta azt az idegességet, amely akkor tört rá, amikor körülzárta a tömeg, a testek melege, a pillantások súlya. Most álarca tapadós volt és furcsa, gát, mely elválasztotta a világtól. Egyáltalán nem volt különleges.

Arca egy pillanatra felforrósodott a műanyag alatt, mintha előntötte volna a szégyenérzet.

Shay megszorította a kezét.

– Ne aggódj, Tally-wa!

– Csak csúfok – hallatszott Fausto suttogása a szélben. – És mi itt vagyunk közvetlenül melletted. – Kezét Tally vállán nyugtatta, és gyengéden tolta előre.

Tally bólintott, hallotta a többiek lassú, nyugodt légzését a bőrennán keresztül. Pontosan úgy volt, ahogy Shay ígérte: a pengék össze voltak kötve, elválaszthatatlan klikk. Soha többé nem lesz egyedül, még akkor sem, ha legbelül úgy érzi, hiányzik valami. Még akkor sem, ha Zane hiányába félelmében beleszédült.

Leugrott az ágak között, és követte Shayt a villódzó fénybe.

Tally emlékképei most tökéletesek voltak, nem úgy, mint üresfejű korában, amikor minden egyfolytában zavarodott volt és ködös. Emlékezett arra, milyen nagy cucc a csúfoknak a Tavaszai Buli. A tavasz közeledte azt jelentette, hogy hosszabbak a napok, amikor cseleket lehet bevetni, meg légdeszkázni, és jön a sok szabadtéri parti.

De ahogy Faustóval követték Shayt a tömegben, Tally semmit sem érzett abból az energiából, amire tavalyról emlékezett. A buli olyan szelídnek, unalmasnak és esetlegesnek látszott. A csúfok olyan félénken és feszélyezetten álldogáltak, hogy az a néhány, aki táncolt, úgy tűnt, mintha túlzásba vinné. Mindannyian olyan laposak és műviek voltak, mint statiszták a videófalon, akik arra várnak, hogy megérkezzenek az igazi emberek.

Ennek ellenére igaz volt, amit Shay előszeretettel mondogatott: a csúfok nem annyira tudatlanok, mint az üresfejűek. A tömeg könnyedén kettévált, mindenki félrehúzódott az útjukból. Bármennyire pattanásos és egyenetlen volt is az arcuk, a csúfok szeme elég éles volt, ideges pillantásuk tudásról tanúskodott.

Elég okosak voltak ahhoz, hogy megérezzék, a három penge más, mint ők. Senki sem nézett Tallyre túl sokáig, vagy jött rá, hogy ő rejtőzik az intelligens műanyag álarc mögött, de a testek a legfinomabb érintésére is eltűntek az útból, és ahogy elment mellettük, a csúfok megborzongtak, mintha veszélyt éreznének a levegőben.

Könnyen lehetett olvasni a gondolataikban, melyek egymást váltva kiültek az arcukra is. Láttá rajtuk a féltékenységet, a gyűlölködést, a rivalizálást, de a vonzódást is, ezek mind az arcukra voltak írva, és a mozgásukon is meglátszottak. Most, hogy különleges volt, minden olyan tisztán kirajzolódott számára, mint ha a levegőből nézne le egy erdei ösvényre.

Aztán egyszer csak elmosolyodott, végre ellazult, készen állt a vadászatra. Könnyű lesz kiszúrni azokat, akiknek nem kellene itt lenniük.

Végignézett a tömegen, olyasvalakit keresve, aki nem illik oda: egy kicsit túlzottan magabiztos, túl izmos, vagy a vadonbeli élettől napbarnított. Tudta, hogy néznek ki a füstösök.

Tavaly ősszel, még csúf korában, Shay a vadonba szökött, hogy megússza az üresfejű műtétet. Tally követte, hogy hazahozza, de végül mindketten néhány hosszú hétig Füstösben éltek. Keserves volt olyan primitíven élni, mint az állatok, de emlékei most kapóra jöttek. A füstösökben volt valami arrogancia, azt hitték, jobbak, mint a városi emberek.

Tallynek csupán másodpercekbe telt kiszúrni Hót és Tachset a zsúfolt mező túlvégén. Olyan szembeötlőek voltak, mint egy csapat totyogó kacsa között surranó macska.

– Szerinted nem vagyunk túl feltűnőek, főnök? – suttogta, hagyva, hogy a hálózat továbbítsa a hangját.

– Feltűnőek? Hogyan?

– Mind olyan tudatlannak látszanak. Mi viszont olyan... különlegesnek.

– Mert különlegesek is vagyunk – nézett hátra Shay vigyorogva Tallyre.

– De azt hittem, álcáznunk kell magunkat.

– Az még nem jelenti azt, hogy nem érezhetjük jól magunkat – vetette magát hirtelen a tömegbe Shay.

Fausto kinyújtotta a karját, és megérintette Tally vállát.

– Figyelj, és okosodj!

Fausto régebb óta volt különleges, mint Tally. A pengék a Különleges Körülmények vadonatúj részlege volt, de Tally műtétje tartott legtovább. A múltban sok, nagyon átlagos dolgot tett, így az orvosoknak több időbe telt, mire lefejtették a sok felgyülemlett bűntudatot és szégyenérzetet. A véletlenszerűen felbukkanó érzelmektől az agya összezavarodhatott volna, ami nem volt jellemző a különlegesekre. Az erő az éles tisztánlátás eredménye, azé, hogy az ember pontosan tudja, micsoda, s ezt úgy lehet elérni, ha vágják magukat.

Tally tehát visszamaradt Faustóval, kinyitotta a szemét, és tanult.

Shay találomra elkapott egy fiút, és elrántotta a lánytól, akivel beszélgetett. A fiú itala a földre loccsant, ő pedig tiltakozva el akart fordulni Shaytól, de aztán észrevette a lány pillantását.

Tally csak most látta, hogy Shay nem olyan csúf, mint a többiek: még a csúf álca mögött is látszott szemének ibolyaszín csikozása. A stroboszkóp villogó fényében úgy fénylett, mint egy ragadozóé. Amikor közelebb húzta magához a fiút, és hozzádörgölözött, izmai úgy feszültek meg, mint a kihúzott íj.

A fiú többé nem vette le róla a szemét. A sörét úgy adta át egy tátott szájjal bámuló lánynak, hogy oda sem nézett, aztán Shay vállára tette a kezét, és teste követni kezdte mozdulatait.

Most már többen is őket figyelték.

– Nem emlékszem, hogy ez benne lett volna a tervben – jegyezte meg Tally halkan.

Fausto felnevetett.

– A különlegeseknek nincs szükségük tervekre. Vagy legalábbis túl aprólékos tervekre nem. – Szorosan Tally mögött állt, és átkarolta a derekát. Tally érezte a nyakában a lélegzetét, amittől bizseregni kezdett a teste.

Elhúzódtott tőle. A pengék egyfolytában egymáshoz értek, ő azonban még nem szokta meg a különleges létnek ezt a részét. Most, hogy Zane még nem csatlakozott hozzájuk, még idegebbnek érezte magát.

A bőrtenna hálózaton keresztül hallotta, hogy Shay a fiúval sustorog, és egyre mélyebben veszi a levegőt, bár Shay két perc alatt tudta lefutni az egy kilométert anélkül, hogy megizzadt volna. Éles, borostás sercegés hasított bele a Rendszerbe, ahogy Shay arca a fiúéhoz ért, Fausto pedig elégedetten kuncogott Tally döbbenetén.

– Lazíts, Tally-wa – mondta, és megmasszírozta a vállát. – Tudja, mit csinál.

Ez nyilvánvalóan így volt: Shay viselkedése ragadósnak bizonyult, egyre többen táncolni kezdtek. Mostanáig a bulin szinte tapintani lehetett a feszültséget, neki azonban sikerült ezt feloldania, mintha jeget olvasztott volna fel. A tömeg kezdett egyre gyorsabban mozgó, egymást átkaroló párokra oszlani. Bárki volt is a felelős a zenéért, nyilván észrevette, mert a hangerő feljebb kúszott, a basszus lejjebb, és a fejük fölött a feketeségből vakító sugárzással pulzálni kezdtek a lebegőgömbök. A tömeg ütemes mozgásba fogott.

Tally érezte, hogy szívverése felgyorsul, és csodálta, milyen könnyedén befolyásolt mindenkit Shay. A buli megváltozott, felforrósodott, és ez egyedül Shaynek volt köszönhető. Ez nem olyan volt, mint csúfkoruk gyerekes csínyei – átlopakodtak a folyón, vagy bungee dzsekit loptak –, ez *varázslatos* volt.

Különleges varázslat.

És ha csúf arcot viselt? Ahogy Shay gyakran elmondta edzésen, az üresfejúek nagyon tévednek: nem a külső a lényeg, hanem a tartás, az énkép. Az erő és a reflex ennek csupán egy része. Shay egész egyszerűen tudta, hogy különleges, így hát az is volt. Mindenki más csupán kellék volt, elmosódott díszlet, amíg Shay meg nem világította őket saját, belső reflektorával.

– Gyere! – húzta el Fausto Tallyt az egyre sűrűbbé váló tömegből. Észrevétlenül érték el a buli szélét, mivel mindenki Shayt és a véletlenszerűen kiválasztott fiút bámulta. – Te arra menj! És ne lankadjon a figyelmed!

Tally bólintott, és hallotta, ahogy a többi penge suttogva néhány szót vált, ahogy szétoszlottak a tömegben. Egyszeriben minden értelmet nyert...

A buli eddig túl nyugis, túl döglött volt ahhoz, hogy fedezze a különlegeseket vagy az áldozatukat. Most azonban a kezek magasra emelkedtek, és ütemesen kalimpálni kezdtek. Műanyag poharak röpültek a levegőben, minden csupa viharos mozgás lett. Ha a füstösök be akartak törni a bulira, erre a pillanatra vártak.

Most nem volt könnyű mozogni. Tally átvágott egy csapat fiatal lány – még szinte picurok – között. Ők együtt táncoltak, lehunyt szemmel. Az egyenetlen bőrükre fűjt csillámpor villogott a lebegőgömbök pulzáló fényében. Nem borzongtak meg, ahogy Tally átfurakodott közöttük; különleges auráját elnyomta a parti új energiája, Shay táncmágiája. A csúf kis testek beleütköztek az övébe, amiről Tallynek eszébe jutott, hogy belül mennyire megváltozott. Új csontjai repülőgép-kerámiából készültek, könnyűek voltak, mint a bambusz, és kemények, mint a gyémánt. Izmai öngyógyító rosttal befont kötegekből voltak. Mellette a csúfok puhának és súlytalannak tündek, mint az életre kelt plüssjátékok: féktelenek talán, de nem fenyegetőek.

Amikor Fausto fokozta a hálózat hatótávolságát, pittyegő hang szólalt meg a fejében, és hangfoszlányok kúsztak be a fülébe:

egy Tachs mellett táncoló lány sikongatása, a hangszórók morajló üteme onnan, ahol Ho állt, mindezeknél jobban elvonta a figyelmét Shay suttogása, ahogy a véletlenül kiválasztott srác fülébe mormolt. Olyan volt, mintha öt ember volna egy személyben, mintha a tudata szétszóródott volna az egész bulin, energiája összekeveredett volna a zajjal és a fénnel.

Nagy levegőt vett, és a tisztás széle felé indult, hogy kijusson a lebegőgömbök fénysugarán kívül a sötétbe. Onnan jobban tudott figyelni, és tisztábban tudott gondolkodni.

Amikor azonban elindult, rájött, hogy könnyebb táncolni, felvenni a tömeg mozgását, mint utat törni magának. Hagyta, hogy véletlenszerűen dobálja a sokaság, mint amikor a magasban a légáramlatok irányítják légdeszkáját, miközben ragadozó madárnak képzelet magát. Szemét lehunyta, és a többi érzékszerve segítségével szívta magába a partit. Talán éppen ilyen az, ha valaki különleges: együtt táncol a többiekkel, miközben érzi, hogy ő az egyetlen valódi személy az egész csődületben...

Ekkor hirtelen felállt a szőr a tarkóján, orrlyukai kitágultak. Szagot fogott, ami különbözött az emberi izzadság és a kilöttyent sör szagától, amitől az agya visszaugrott a csúf időkbe, a szökéshez, amikor először volt egyedül a vadonban.

Füstöt érzett – a tábortűz fullasztó bűzét.

Kinyitotta a szemét. A városi csúfok nem égettek fát, még fáklát sem; tilos volt. A parti fényforrása kizárólag a villogó lebegőgömböktől és a felkelőben levő holdtól származott.

A szagnak valahonnan odakintről kellett jönnie.

Tally egyre nagyobb körben mozgott, és a tömeget pásztázta, hátha megtalálja a forrását.

De senki sem tűnt ki a többiek közül. Csak egy csapat buta csúf rázta magát, csapkodott a karjával, és repkedtek a sörök. Nem volt köztük senki, aki elegáns, magabiztos, vagy erős lett volna...

Aztán észrevette a lányt.

Egy fiúval lassúzott, miközben feszülten sugdosott a fülébe. A fiú ujjai idegesen mozogtak a lány hátán, nem követték az ütemet – olyanok voltak, mint két picur, akik csak játékból randiznak. A lány a derekára kötötte a dzsekijét, mintha nem zavarná a hideg. A karján végig halvány négyzetek mintája húzódott, ott, ahová korábban fényvédő tapaszokat ragasztottak.

Sok időt töltött a szabadban.

Tally közelebb ment, s most újra megütötte az orrát a füstszag. Új, tökéletes szeme látta a lány természetes szálból szőtt durva anyagú ingét, amelyet öltésekkel szegtek be, és szintén furcsa szagot árasztott... mosóporét. Ezt a ruhadarabot nem arra találták ki, hogy viselés után az újrahasznosítóba dobják; ezt *mosni* kellett, szappanhabbal, egy hideg patakban, kőhöz csapkodva. Tally látta a lány frizurájának tökéletlenségét is – kézzel vágták le, fémből készült ollóval.

– Főnök – suttozta.

Shay álmos hangon felelt.

– Ilyen hamar, Tally-wa? Olyan jól szórakozom.

– Azt hiszem, találtam egy füstöst.

– Tuti?

– Száz százalék. Mosott ruha szaga van.

– Már én is látom – hasított bele Fausto hangja a zenébe. – Barna ingben? Azzal a sráccal táncol?

– Aha. És le van barnulva.

Bosszús, zaklatott sóhaj hallatszott, ahogy Shay kibontakozott a csúf fiú öleléséből.

– Egyedül van?

Tally újra végignézett a tömegen. Nagy ívben kerülte meg a lányt, hátha újra megérzi a füstszagot.

– Nem látok mást.

– Senki más nem látszik furának – bukkant elő Fausto feje a közelben, ahogy a lány felé közeledett. A buli túlsó végéből Tachs és Ho siettek feléjük.

– Mit csinál? – kérdezte Shay.

– Táncol, és... – Tally elhallgatott, amikor észrevette, ahogy a lány a fiú zsebébe csúsztatja a kezét. – Épp most adott oda neki valamit.

Shay felszisszent. Néhány hete a füstösök még csak propagandaanyagokat hoztak Csúffalvára, mostanában azonban sokkal végzetesebb dolgot csempészték be: nanóval teletömött tablettákat.

A nanók felfalták azokat a defektusokat, amiktől a szépek üresfejűek voltak, amik heves érzelmeket és hatalmas étvágyat kölcsönöztek nekik. Ráadásul más gyógyszerekkel ellentétben, amelyek hatása egy idő után megszűnt, ez a változás végleges volt. A nanók éhes, mikroszkopikus gépezetek voltak, amelyek nőni és napról napra szaporodni is képesek voltak. Akinek pechje volt, az egész agyát felfalták. Elég volt egy pirula, hogy valaki végleg elveszítse az eszét.

Tally látott már ilyet.

– Vigyed! – mondta Shay.

Adrenalin áradt szét Tally ereiben, háttérbe szorítva a zenét és a tömeg mozgását. Ő vette észre elsőként a lányt, így hát az ő dolga, az ő privilégiuma volt elkapni.

Elfordította középső ujján a gyűrűt, s érezte, ahogy apró fulánkja előugrik. Egyetlen szúrás, a füstös lány megtántorodik, és elájul, mintha túl sokat ivott volna. A Különleges Körülmények főhadiszállásán fog magához térni, készen arra, hogy kés alá fekdüjön.

A gondolattól, hogy a lány hamarosan üresfejű lesz, csinos, szép, boldog és tökéletesen tudatlan, a hideg futkározott Tally hátán.

De legalább jobb lesz neki, mint szegény Zane-nek.

Ujjaival védte a tűt, nehogy véletlen megsúrjon egy csúfot a tömegben. Néhány lépéssel közelebb ment, majd a másik kezét kinyújtva elhúzta a fiút.

– Lekérhetem? – kérdezte.

A fiú nagyot nézett, és elvigyorodott.

– Mi van? Ti egymással akartok táncolni?

– Semmi baj – mondta a füstös lány. – Talán neki is kell. Levette a dzsekit a derekáról, és felhúzta a vállára. Kezét bedugta az ujjába, aztán a zsebébe, majd Tally nejlonzacskó recsegését hallotta.

– Üsd ki magad! – mondta a fiú, és kettejükét bámulva tett egy lépést hátra. Arckifejezésétől Tally arcát újra előntötte a forróság. A fiú olyan önelégülten vigyorgott rá, mintha Tally átlagos volna, és bárki méregethetné. Mintha nem volna különleges.

Ez az idióta azt hitte, Tally csak az ő szórakoztatására van ott. Fel kellett világosítania.

Megváltoztatta a tervet.

Megnyomott egy gombot zuhanásgátló karkötőjén, melynek jelzése hangsebességgel végigfutott az arcát és a kezét fedő intelligens műanyagon, mire a molekulák szétkapcsolódtak, csúf álarca pedig felrobbanva porfelhővé vált, és feltárta az alatta rejtőző kegyetlen szépséget. Erős pislogással kilökte kontaktlencséjét, hogy megmutassa farkasszerű, fekete íriszét a téli hidegben. Érezte, ahogy fogain a koronák meglazulnak, majd a fiú lába elé köpte őket, és kendőzetlen agyarakkal viszonzta a mosolyt.

Az egész átváltozás kevesebb, mint egy másodperc alatt ment végbe, ami alig volt elég ahhoz, hogy a fiú arckifejezése megváltozzon.

Tally elmosolyodott.

– Tűnés innen, te kis csúf! Te meg – fordult a füstös lányhoz –, vedd ki a kezedet a zsebedből!

A lány nyelt egyet, és széttárta a karját.

Tally érezte, hogy egyszeriben mindenki az ő kegyetlen szépségét nézi, érezte a tömeg elképedését, ahogy tetoválásait nézik, melyek úgy hálózták be a bőrét, mint villódzó, fekete csipke.

– Nem akarlak bántani, de megteszem, ha nincs más választásom – fejezte be a letartóztatási szöveget.

– Nem lesz szükség rá – mondta a lány nyugodtan, majd tett egy mozdulatot a kezével, mindkét hüvelykujját felfelé fordította.

– Eszedbe ne jusson... – kezdte Tally, de később látta meg a lány ruhájába bevarrt kitüremkedéseket, olyan hevedereket, amilyen egy bungee dzsekin van, s amik most maguktól megmozdultak, összeszorulva a lány válla és combja körül.

– Füstös él! – sziszegte a lány.

Tally kinyújtotta a kezét...

...de abban a pillanatban, amikor a lány a levegőbe emelkedett, mintha egy kifeszített gumiszalagot engedtek volna el. Tally a semmibe markolt. Tátott szájjal bámult felfelé. A lány még mindig emelkedett. A bungee dzseki akkumulátorát úgy megbuherálták, hogy álló helyzetből felfelé dobja.

De nem fog mindjárt egyenesen leesni?

Tally mozgást vett észre a sötét égen. Az erdő széle felől két légdeszka vágott a buli fölé. Az egyikén durva bőrökbe öltözött füstös állt, a másik üres. Amikor a lány felért a csúcra, a fiú kinyúlt érte, és alig lassulva, az utas nélküli deszkára húzta.

Tally megborzongott, amikor felismerte a füstös fiú bőrből, kézzel készült kabátját. A lebegőgömb vakító fényénél különleges látásával észrevett egy, a fiú egyik szemöldökét kettéosztó sebhelyet.

David – gondolta.

– Tally! Nézz fel!

Shay utasítása felrázta dermedtségéből, és pillantását az újabb légdeszkákra irányította, amelyek éppen fejmagasságban

száguldottak el a tömeg fölött. Észrevette, hogy zuhanásgátló karkötői érzékelik saját légdeszkája rántását, ezért behajlította a térdét, és felkészült, hogy felugorjon rá, ha majd odaér hozzá.

A tömeg egyre távolodott tőle, annyira megdöbbenek kegyetlen szép arca és a füstös lány hirtelen felemelkedése miatt, de a fiú, aki a lánnyal táncolt, megpróbálta elkapni.

– Ez itt egy különleges! Segítsetek megszökni nekik!

Lassan és ügyetlenül igyekezett megragadni Tally karját, mire ő kipattintotta a megmaradt fullánkot, és megszúrta vele a fiú tenyerét. A szúrás után visszarántotta a kezét, egy pillanatig értetlenül bámult rá, majd összerogyott.

Mire földet ért, Tally már a levegőben volt. Két kézzel a légdeszka tapadós szélébe kapaszkodva rúgta fel magát a felszínére, és testsúlyát használva azonnal meg is fordult.

Shay már a deszkán volt.

– Azt ott hozdad, Ho! – parancsolta, és az eszméletét veszített csúf fiúra mutatott, miközben saját maszkja is porfelhővé vált, és eltűnt. – A többiek meg utánam!

Tally már előresietett, a fagyos szél élesen csapódott mezetlen arcának, torkában vérfagyasztó csatakiáltás gyűlt, miközben több száz elképedt arc nézett fel rájuk a sör áztatta földről.

David a füstösök egyik vezetője volt, a legjobb fogás, amiben a pengék ezen a hideg éjszakán reménykedhettek. Tally alig tudta elhinni, hogy bemerészkedett a városba, de gondoskodni akart róla, hogy többé ne hagyja el azt.

Átszalomozott a villódzó lebegőgömbök között, majd kiszáguldott az erdő fölé. Szeme gyorsan megszokta a sötétséget, és maga előtt csupán százméternyire észrevette a két füstöst. Alacsonyan repültek, megdöntötték a deszkát, mint a meredek hullámon lovagló szörfösök.

Jókora előnyük volt, de Tally légdeszkája a legjobb volt, amit a városban elő tudtak állítani. Nem adta fel, bár elülső éle

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hozzá-hozzáért a szél tépázta fákhöz, és apró szilánkokban verte le róluk a jeget.

Nem felejtette el, hogy David anyja volt az, aki feltalálta a nanókat, amiktől Zane agya olyan lett, amilyen. Azt sem, hogy David volt az, aki Shayt annyi hónappal korábban a vadonba csalta, majd elcsábította előbb őt, majd Tallyt, és bevetett mindent, hogy tönkretegye a barátságukat.

A különlegesek nem felejtik el ellenségeiket. Soha.

– Most megvagy – mondta.